

faktisk enormt god økonomi i det her. Så lad os da for pokker gøre det, og folketingsmedlemmerne bør ikke lade sig forlede af alle mulige regnestykker i Finansministeriet til at føle sig trykket ned i en situation, som i virkeligheden er en, jeg dybest set tror man ikke selv tror på.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Den næste ordfører er hr. Per Clausen.

Kl. 15.10

Per Clausen (EL):

For cirka en uges tid siden kunne man i dagbladet Politiken læse en spændende historie om, hvordan DONG brugte eller misbrugte lovgivningen til at forhindre lokale løsninger med vedvarende energi. Det gav selvfølgelig anledning til kritik af DONG, og DONG har da også efterfølgende rettet ind.

Men spørgsmålet er, om hele den situation ikke i virkeligheden sætter spørgsmålstegn ved den måde, vi har organiseret energiproduktionen på, ikke bare i Danmark, men i hele EU, hvor vi jo har erstattet forbrugerejede selskaber med privatejede selskaber, hvis formål er at tjene penge, og hvis målsætning selvfølgelig er også at tjene penge på kort sigt.

Så har man oveni gjort det, at man også har valgt at omlægge DONG, som jo kunne have været den store statslige aktør på området, som kunne have sikret, at der også blev taget langsigtede hensyn, at der blev investeret i forsøg og udvikling, som ikke umiddelbart stod lige over for at give overskud, til et selskab, hvor op til halvdelen af aktierne skal sælges.

Konsekvensen af det er jo, at DONG allerede nu og i hvert fald i fremtiden vil være nødt til at opføre sig præcis ligesom alle mulige andre private firmaer, der jo ikke har et perspektiv, der handler om, at et eventuelt overskud kommer til udbetaling om 30, 40, 50 år, men på en meget, meget kortere bane.

De her liberaliseringer af energisektoren skete jo, fordi man sagde, at det skulle sikre forsyningssikkerhed, og så skulle det sørge for, at vi fik billigere energi. De analyser, der er lavet af det efterfølgende, har jo vist, at forsyningssikkerheden vel i dag er dårligere end nogen sinde, og at energipriserne i hvert fald for almindelige forbrugere bestemt heller ikke er blevet lavere.

Så det har altså på de parametre, hvor det skulle give resultater, været en fiasko. Til gengæld har det fuldstændig levet op til de forventninger, man kunne have om, at når det er de

kortsigtede økonomiske interesser, der er afgørende, ja, så bliver der ikke investeret i langsigtede løsninger.

Og det kuriøse i det her er jo, at netop fordi man har valgt at fjerne den folkelige indflydelse fra energisektoren, fjerne den statslige indflydelse og gjort det til et rent markedsbaseret system, så bliver man af samme grund nødt til at indføre måske mere eller mindre besynderlige tilskudsordninger, hvis man vil have disse virksomheder til at gøre det, som man gerne vil have dem til.

Efter Enhedslistens opfattelse er vi kommet dertil nu, at der burde være basis for en bred debat om, hvorvidt liberaliseringen, salget af DONG-aktier osv., er den fornuftige vej at gå, eller om vi bare går den vej, for den vej går alle andre.

Det var selvfølgelig rart at høre, at den socialdemokratiske ordfører i virkeligheden nok var enig i de synspunkter, Enhedslisten har. Men det ændrer jo ikke noget ved, at alle partier i Folketinget med undtagelse af Enhedslisten har lavet en aftale om at sælge op til halvdelen af aktierne i DONG, og at de samme partier har været aktivt involveret i hele liberaliseringsprocessen inden for energisektoren, som efter Enhedslistens opfattelse har haft meget, meget negative konsekvenser, og som formentlig vil ende med, at nogle ganske få meget store koncerner vil have fuldstændig kontrol med energiforsyningen i Europa. Det er det ene.

Det andet, jeg vil sige, er, at der er noget sådant lidt trist – medmindre man har sans for det tragikomiske – ved den megen snak om, hvor visionær og ambitiøs man er, for i EU og også andre steder har Danmark jo tilsluttet sig den såkaldte 2-graders-målsætning, og fru Anne Grete Holmsgaard refererede jo til, at nye undersøgelser viser, at vi, som det ser ud nu, er tættere på en 4-graders-stigning end på de 2 grader på globalt plan.

Når vi har tilsluttet os den målsætning, er det såmænd også sket ud fra en forståelse af, at det ville betyde, at man skulle reducere CO₂-udslippet med 50-80 pct. frem til 2050. Det besynderlige og bemærkelsesværdige er, at de planer, man nu lægger frem, ikke sikrer, at man kommer dertil. Det eneste, de sikrer, er, at man efter 2025 vil få endnu mere travlt, hvis man skal nå de tilfredsstillende resultater i 2050.

Her i mandags, hvor jeg deltog i en konference om økonomi og den slags, fik jeg to interessante ting at vide.